

Järgneva ettekande pidas Jürgen Graf esmakordselt 25. novembril 2002 Tallinnas ja 26. novembril 2002 Pärnus. Hiljem pidas ta sama ettekanne kaasajastatult, juunis 2003 Washingtonis.

Mu daamid ja härrad. Praegusel hetkel kannab Shveitsi vanglas kolmekuulist karistust 82-aastane kehva tervisega mees. Ta mõisteti 2000. aasta aprillis kinni üheks aastaks, kuid apellatsioonikohus kergendas tema karistust. Tema kuritegu seisnes selles, et ta tõi esile põhjused, miks ta leiab, et 6 miljonit hukkunud juuti on ilmselgelt ülepaistatud arv. Veelgi enam, ta ei usu sellesse, et Natsi-Saksamaal olid gaasikambriid. Nende olemasolu tõestamiseks ei ole lihtsalt ühtegi tõendit.

Selle mehe nimi on Gaston-Armand Amaudruz ja ta on pensionipõlve pidav keeleõpetaja Lausanne-ist. Ta annab välja ajalehte, mis ilmub iga pooleteise kuu tagant ja mille trükiarv on 450 eksemplari. Kui iga eksemplari loeks kolm inimest, tähendaks see keskeltläbi seda, et seda saaks lugeda üks shveitslane kuue tuhande kohta. Te võite ehk arvata, et sõnavabaduse ajastul võiks Shveitsi riigi jaoks olla loomulik, kui iga kuuetuhandes shveitslane loeks muu hulgas ka opositsioonilist ajakirjandust. Paraku ei ole see nii. Härra Amaudruz on üks paljudest sadadest Lääne-Euroopa n.ö. demokraatlike riikide kodanikest, kellele on määratud trahve ja keda on vangistatud mõtteroima eest. Selle eest, et nad on vaidlustanud holokausti ametliku versiooni. Shveitsis on praeguseks ajaks vangis istunud 10 revisionisti, mina nende hulgas. Kui ma peaksin oma isamaale, Shveitsi, tagasi pöörduma, vangistataks mind koheselt 15 kuuks minu raamatute eest. Samuti algatataks minu vastu koheselt uus kohtuasi, sest pärast lahkumist Shveitsist olen ma avaldanud veelgi raamatuid ja artikleid ning nende osas ei ole kohut veel toimunud. Saksamaal veetis endine Natsionaaldemokraatliku Partei esimees Günther Deckert trellide taga 5 aastat, sest ta julges kahelda Holokaustis. Ajaloolane Udo Walendy mõisteti kinni 27 kuuks. Austrias riskib revisionist kuni 20-aastase, Prantsusmaal kuni 3-aastase vanglakaristusega. Praktikas püüavad Prantsuse kohtud süüdistatavaid põrmustada eelkõige kõrgete rahatrahvidega, kuid Saksa, Austria ja Shveitsi kohtud on peamiseks karistusliigiks valinud vangla. Prantslane Robert Faurisson, kõige kuulsam revisionist, kes esimesena tõi välja inimeste massigaasitamise tehnilise võimatuse, on kohtu ette astunud umbes 15 korral, kuid senini ei ole teda vangi mõistetud. Ma olen äärmiselt rahul, et ma saan täna Teie ees vabalt rääkida oma mõtetest ja revisionismist. Täna on Eesti veel vaba. Kuid mul ei ole illusioone - nii nagu Läti ja Leedu, peate teiegi maksma oma hinda selle eest, et te liitute Euroopa Liidu ja NATO-ga. Selle hinna hulka kuulub kindlasti ka n.ö rassilise vihkamise ja diskrimineerimise seaduse kehtestamise kohustus. Selle seadusega nähakse ette karistus ka siis, kui keegi julgeb esitada oma seisukohti seoses juutide saatusega II MS ajal. Mina olen juba rassilise diskrimineerimise eest Shveitsis ametlikult süüdi mõistetud.

Kui te nüüd küsite, et mis on seost rassilisel diskrimineerimisel ja veendumusel, et gaasikambreid ei eksisteerinud ja kuus miljonit juuti ei hävinud, siis on ainuõige vastus - seost ei olegi! Selline seos loodi vaid näitamaks, justkui tegeleksid revisionistid rassivaenu külvamisega. See aga ei ole tõsi. Revisionistide eesmärk on välja selgitada

ajalooline tõde - ei midagi enam. Ajalooteaduses on täiesti normaalne, et traditsioonilisi seisukohti hinnatakse ümber lähtuvalt uutest tõenditest. Toon teile lihtsa näite: mulle õpetati 1960-ndatel aastatel koolis, et inimene on umbes 500 000 aastat vana. Praeguseks hindab aga enamus antropoloogide inimese vanuseks enam kui miljon aastat. Vahepeal on teadus lihtsalt edasi arenenud. Selline revisionism on võimurite jaoks kahjutu ja seepärast ka andestatav. Holokausti revisionismi aga ei andestata, sest see on järelikult Läänemaailma jaoks liialt ohtlik.

Meedia peab revisioniste reeglina poolhulludeks ja neid võrreldakse nendega, kes arvavad, et päike tiirleb ümber maa. Tõepoolest, ka sellised inimesed on olemas, kuid kellelgi ei tule pähe neid taga kiusama hakata; neid lihtsalt ignoreeritakse. Kui revisionistide seisukohad oleksid mõistusevastased või absurdsed, ignoreeritaks ka neid. Mitte ükski valitsus ei võtaks vastu nende tegevust keelustavaid seadusi.

Kui te soovite end rohkem kurssi viia sellega, kui peen on revisionistide argumentatsioon, siis peaksite te lugema Ernst Gaussi koostatud artiklite kogumit "Holokausti analüüs". Selles raamatus on artiklid juhtivate revisionistlike uurijate sulest. Lugeses seda raamatut näete te, miks ei ole võimalik revisionistide vastu võidelda argumentidega ja miks selle asemel on asutud nende represseerimise teele politseiiriigi meetodeid kasutades.

Mitte keegi ei eita seda, et juute kiusati II MS ajal taga. See oli päris karm. Suur hulk okupeeritud riikide juutidest paigutati aastatel 1941-1944 getodesse ja koonduslaagritesse, kus neist paljud surid tüüfuse ja teiste haiguste ja epideemiade ning halva kohtlemise tõttu. Me kõik oleme tuttavad kohutavate fotodega, millel on kujutatud nälginud, skeletitaolisi inimesi ja laipu. Ja ometi kasutatakse neid fotosid valesti; justkui tõenditena inimeste hävitamise plaani kohta, kuigi konservatiivsed ajaloolased ei väida, et tegemist oleks ilmselgelt tapetud inimestega. Massiline nälginine koonduslaagrites oli seotud Saksamaa majanduse täieliku hävinguga sõja lõpu-aastatel ja mingi ettekatsetud hävitamispoliitikaga ei olnud seal midagi pistmist. Muide, on vaid üks revisionist, kes eitab ka seda, et saksa väed lasid idarindel maha palju juute ning seega seab kahtluse alla ka arvu 1,5 miljonit, milliseks tegelikult loetakse hukkunud juutide arvu. Revisionistid seavad kahtluse alla ja vaidlustavad kolme põhilist teemat:

1. et eksisteeris juutide füüsilise hävitamise programm;
2. et eksisteerisid hävituslaagrid, mis olid loodud vaid selleks, et hävitada juute ning et inimeste tapmiseks olid loodud gaasikambrid;
3. et natsionaalsotsialistid tapsid 6 miljonit juuti.

Ei ole võimalik nimetada ka ühtegi teist täpset numbrit, sest kogu dokumentatsioon on ebatäielik. Mina ise oletan, et natsionaalsotsialistide poliitika tõi kaasa ligi miljon juudi ohvrit.

Holokausti revisionismi asutaja oli prantsuse sotsialist ja vastupanuvõitleja, Buchenwaldi ja Dora koonduslaagri omaaegne asukas Paul Rassinier. Pärast vabanemist luges

Rassinier palju lugusid Buchenwaldi gaasikambrite kohta. Kuna ta oli seal laagris ise olnud, mõistis ta, et neis juttudes oli kirjas sulaselge vale. See pani teda endalt küsima, et miks peaks ta uskuma siis ka pealtnägijate jutte teistes laagrites asunud gaasikambrite kohta. Oma raamatus "Euroopa juutide draama" jõudis Rassinier järeldusele, et n.ö. juutide hävitamine on kõigi aegade kõige veidram pettus. Nii juhtuski, et holokausti revisionismi lõi antifašist ja endine koonduslaagri vang. See omakorda näitab, kui valelik on väide, et revisionism olevat justkui neonatside ideoloogia. Muidugi on olemas ka selliseid revisioniste, kellele sümpatiseerib natsionaalsotsialism, kuid kaks korda kaks on neli isegi siis, kui seda ütleb natsionaalsotsialist. Uuriija ideoloogiline orientatsioon ei oma tema väidete ja tõestuste korrektsuse juures mitte mingit tähendust. Teaduslikus arutelus on määravaks vaid faktoloogilised argumendid.

Kui keegi tahab tutvust teha holokausti ametliku versiooniga, mille kohaselt miljoneid juute mõrvati gaasikambrites, siis peaks ta lugema vähemalt ühte raamatut, s.o. Raul Hilbergi raamatut "Euroopa juutide hävitamine". Hilbergi tohutu, kolmeköiteline teos sisaldab tuhandeid viiteid. Kui me neid uurime, siis mõistame peagi, et Hilberg tõestab veenvalt, **dokumentaalselt** ära juutide tagakiusamise ja suure osa juutide deporteerimise laagritesse ja getodesse. Mis aga puutub gaasikambritesse, siis nende puhul toetub ta vaid tunnistajate ütlustele ja seda vaid mõnel lehel. Mitte ühtegi faktilist tõendit ega dokumenti. Muide, prantsuse ajaloolasest antirevisionist Jacque Baynac tunnistas samuti, et ühtegi dokumentaalset tõestust gaasikambrite olemasolu kohta ei ole leitud. Ta kirjutas: "Tunnistaja ütlustel ei ole palju kaalu ja paljude tunnistajate ütlused ei kaalu kokku rohkem, kui ühe tunnistaja ütlused, kui neid ei toeta ükski veenev dokument". Nii kirjutas Jacque Baynac.

Kui miljonite inimeste hävitamise kohta on tõendiks ainult tunnistajate ütlused, peaks see tegema meid vägagi ettevaatlikuks ja seda kolmel põhjusel:

1. Iga jurist teab, et tunnistaja jutt on kõigist tõenditest kõige väiksema väärtusega. Toon teile lihtsa näite: Mees põhjustab liiklusõnnetuse. Alkoholitest näitab, et tal oli õnnetuse ajal veres kaks promilli alkoholi. Kohtusaalis aga tunnistavad kaks tema joomakaaslast, et mees jõi õnnetuse eel ainult teed. Keda siis kohus uskuma peaks - kas alkoholitesti tulemust või kahe purjus sõbra tunnistusi???

2. Enamik süüdistustest, mida on sakslaste vastu esitatud tunnistajate ütluste põhjal, on hiljem ametlike ajaloolaste uurimuse tulemusena tagasi võetud. Kaks enim teadaolevat näidet on juutidest väidetavalt keedetud seep ja läänepoolsetes laagrites nagu Dachau ja Buchenwald väidetavalt asunud gaasikambriid.

Täna tunnistavad isegi kõige veendunud holokaustiteoreetikud, et kõik need jutud vabrikutest, kus väidetavalt keedeti mõrvatud juutide kehadest seepi, on väljamõeldud õudusjutud. Samuti on jõutud üksmeelele, et Dachaus, Buchenwaldis ja teistes läänepoolsetes laagrites ei toimunud mingeid gaasitamisi. Seega kõik need n.ö. pealtnägijad, kes varem kinnitasid selliste gaasitamiste toimumist, valetasid. Nad pidi valetama. Miks aga peaksime siis sellest seltskonnast rohkem usaldama neid n.ö.

pealtnägijaid, kes räägivad samasuguseid jutte Auschwitzis ja Treblinka kohta?

Nn ametlikud ajaloolased ei ole iialgi vastanud ühelegi kõige lihtsamalegi küsimusele, mille revisionistid on neile esitanud.

3. Tunnistajad, kes on rääkinud inimeste gaasitamisest koonduslaagrites, on pea eranditult ainult juudid. Neilt ei maksa aga oodata objektiivsust, sest muidugi tundsid nad tunnistusi andes vihkamist nende vastu, kes olid neilt võtnud vabaduse. Siinkohal võiks nüüd keegi vahele hõigata, et ka mitmed inimesed SS personali hulgast rääkisid gaasitamisest: näiteks esimene Auschwitzis laagriülem Rudolf Höss, kes tunnistas 1946. a aprillis (pärast tema aresteerimist inglaste poolt), et kuni novembrini 1943 gaasitati Auschwitzis kaks ja pool miljonit inimest. Veelgi enam, lisaks suri pool miljonit inimest haiguste ja nälja kätte. Ja ometi teame me täna, kuidas need tunnistused laagriülem Hössilt kätte saadi. Teda piinati kolm päeva. Seda on detailselt kirjeldanud inglise autor Rupert Butler oma raamatus "Surma leegionid" (Legions of death), mis ilmus Londonis aastal 1986. Tänapäeva ametliku ajaloo teaduse kohaselt arvatakse, et kogu Auschwitzis eksistentsi jooksul viibis laagris 1,3 miljonit inimest - seda on enam kui kaks korda vähem, kui neid, keda väidetakse seal surnud olevat. Vastupidiselt ametlikele ajaloolastele analüüsivad revisionistid n.ö. pealtnägijate tunnistusi äärmiselt põhjalikult ja kriitiliselt. Analüüsi tulemused on eksimatult selged ja ühesed: pealtnägijate tunnistused kubisevad tehnilistest ja loogilistest absurdsustest ning on teineteisele täiesti vasturääkivad. Nende tõendusväärtus on null. Te võite arvata, et nii palju tunnistajaid ei saanud ju teineteisest sõltumatult välja mõelda sarnaseid lugusid ja seega peab nende juttudes tõeva sees olema. Selline arusaam tugineks väärilt mõistmisele. Esiteks, nende tunnistajate arv, kes kirjeldavad detailselt gaasikambreid, on väga väike - mitte enam kui mõned tosinad. Teiseks, tunnistajad ei andnud oma ütlusi teineteisest sõltumatult; sageli oli nende ütluste andmine koordineeritud ning nad kordasid üksteise jutu üha uuesti üle. Toon selle kohta kaks näidet: vahetult pärast Auschwitzis vabastamist ilmusid Nõukogude ja Poola komisjoni ette üksteise järel tunnistajad ning väitsid, et A-s jäi kadunuks 4 miljonit inimest. Tõljal oli just see number propaganda osaks. Loomulikult öeldi kõigile tunnistajatele see number ette. Teine näide on seotud paljude tehniliste võimatustega. Paljud tunnistajad väitsid näiteks, et ühes ahjus keemeeriti veerand tunniga kolm laipa. Õige number oleks ühe ahju kohta üks laip tunnis. Lisaks tunnistajate ütluste analüüsimisele uurivad revisionistid kahte asjaolu:

1. Mida väidavad natsionaalsotsialistide juudipoliitika kohta saksa tollased dokumendid?
2. kas massigaasitamisest ja massikremeerimisest olid tehniliselt võimalikud?

Mõlema küsimuse vastused on selged. Vastavalt sõjaaegsetele saksa dokumentidele, mis puudutavad juutide vastu suunatud poliitikat, oli kavas kasutada juute tööjõuna. Seepärast paigutati suur osa neist laagritesse. Lisaks selle soovisid natsionaalsotsialistid saata kõik juudid Euroopast välja. Pärast seda, kui juutide reservatsiooni loomise plaan Madagaskarile praktilistel põhjustel läbi kukkus, tekkis kava asustada juudid ümber Ida-Euroopasse. Tõepoolest deporteeriti dokumentide kohaselt paljud juudid okupeeritud

aladele Ida-Euroopas. Sakslastele ebasoovitav sõja kulg tõkestas selle poliitika lõpule viimise.

Teine asjaolu: tehniliste ja keemiliste analüüside tulemusena on revisionistid jõudnud järeldusele, et massihävitusoperatsioonid olid võimatud ega saanud aset leida. Peatun sellel pikemalt allpool.

Järgnevalt käsitan kokkuvõtlikult kolme keskset küsimust, mis moodustavad suuresti holokausti kontseptsiooni: A., Treblinka ja hukkamised Idarindel. Alustame A.-st. A. asutati kui tavaline koonduslaager, peamiselt poola poliitiliste vangide jaoks. Seda tunnistab ka ametlik ajalugu. Kuid siis, aastal 1942 olevat sellest lisaks muule saanud ka juutide hävituslaager, kus enamik ohvritest hukati gaasikambrites. Seda väidet ei kinnita ükski sõjaaegne saksa dokument. Moskvas asuvas sõjaarhiivis (Rossiskij Vojenniy Arhiv) on umbes 88,000 lehekülge dokumente, mis pärinevad A. Ehituse Keskusest. See organisatsioon loodi selleks, et ehitada krematooriume, milledes väidetavalt olla asunud ka inimeste hukkamiseks mõeldud gaasikambriid. Ükski neist dokumentidest ei sisalda ühtegi tõendit ühegi juudi gaasitamise kohta. Kui seal oleks kasvõi ükski tõend, oleks Nõukogude Liit sellise dokumendi võidukalt avaldanud juba aastal 1945. Kuid ei, dokumendid kadusid koheselt arhiivisügavustesse ja on alates 1990-ndatest aastatest kättesaadavad vaid uurimustööga tegelejatele. Kui A. oleks olnud juutide hävitamise laager, siis vaevalt et mõni juut oleks seal ellu jäänud ja meil ei oleks loendamatu hulka ellujääjaid, kes kõik räägivad oma läbielamust. Kui Elie Wieselil oli *jalg haige....* , siis teda ei mõrvatud, kuigi ta oli töövõimetu, vaid ta saadeti haiglasse ja teda raviti. Kui venelased lähenesid laagri, siis terved haiged evakueeriti. Haigetel lasti valida, kas oodata vene vabastajaid või tõmbuda koos sakslastega läände. Wiesel kirjeldab seda oma mälestusteraamatus. Ta teatab meile ka seda, millise valiku tegid tema isa ja tema ise: nad ei jäänud ootama venelasi, vaid lahkusid koos sakslastega. Muide, Wiesel ei maini oma raamatus mitte kuskil gaasikambriid, vaid väidab selle asemel, et sakslased põletasid juute elusalt. See on üks varasemaid õuduspropaganda versioone, mis hiljem asendati gaasitamisega.

Esimese oletatavate gaasikambriid tehnilise uuringu viis aastal 1988 läbi ameerika hukkamisspetsialist Fred Leuchter. Leuchter, kes ise oli tegelenud inimeste hukkamiseks ettenähtud gaasikambriid ehitamisega USA-s, jõudis järeldusele, et nn saksa gaasikambriid olid täpselt sellised ehitised, mille ehitamist kirjeldavad nende projekteerimisdokumendid. Ja nimelt, tegemist oli surnukambriidiga, mida kasutati laipade hoidmiseks enne nende kremeerimist. Samuti jõudis ta järeldusele, et iga inimese hukkamine Zyklon B-ga oleks viinud laagris katastroofiliste tagajärgedeni, sest ruumid olid tihendamata. Ei ole kahtlustki, et Leuchteri raportis on vigu, kuid ometi kinnitas 5 aastat hiljem tema järeldusi ka saksa keemik Germar Rudolf oma veelgi täpsemas uurimuses. Rudolfi tõendid tuginevad kahele asjaolule: tunnistajate väidete kohaselt viidi A. Birkenau laagri krematooriumi II surnukambriid massihukkamisi läbi nii, et kahjuritõrjevahendi Zyklon B graanulid visati ruumi läbi laes olevate aukude. Kuid sellised augud ei ole tänapäeval laes tuvastatavad, kuigi see surnukamber on suures osas säilinud. Lae struktuuriuuring näitab

ka seda, et selliseid auke ei ole seal kunagi olnud. Seega ei saanud mürki ruumi visata viisil, nagu seda väidavad tunnistajad. Kui Zyklon B-d kasutatakse ruumis, jätab see seinte lubjakihti suure kontsentratsiooni mürki veel aastakümneteks. Tõepoolest, A. desinfitseerimiskambrites, milles puhastati vangide riideid, eemaldamaks neist tüüfust levitavaid täisid, on seinad tänini tugevalt sinakat värvi ja nende keemiline analüüs näitab, et neis on kõrge tsüaniiditase. Väidetavas gaasikambris aga seinte sinakas värvus puudub ja keemilised testid ei näita mingeid märkimisväärseid tsüaniidijälgi. Ainus võimalik järeldus on see, et selles ruumis ei ole inimeste gaasitamist aset leidnud.

Muidugi, sama olulised nagu Rudolfi struktuurilised, tehnilised ja keemilised uurimused, on ka Itaalia revisionisti Carlo Mattogno läbi viidud uurimused krematooriumide ja nende võimsuse kohta. Mattogno võttis oma uurimuses arvesse nii krematooriumide tööaega, mille kohta on säilinud korralik dokumentatsioon, kui ka krematooriumide söega varustamise aruanded (viimase osas puuduvad andmed 1944 aasta kohta). Et krematooriumide vajadused söe kohta on teada ja teada on ka krematooriumide ahjude võimsus, siis maksimaalne arv laipu, mida krematooriumides oleks suudetud ära põletada, oleks 164 000. Kui aga arvesse võtta ka säilinud dokumendid andmed A. aset leidnud surmajuhtumite kohta, siis näeme, et surnute arv laagris oli 130 000 - 150 000. See arv peegeldab epideemiatesse, eriti tüüfusesse surnute arvu. Just tüüfus põhjustas kõrge suremuse A.-s.

Tänapäeva versiooni kohaselt viidi massimõrvu läbi kahjuritõrjevahendit Zyklon B kasutades. See versioon tekkis alles 1944 aasta lõpus. Vastavalt 1942. aastast pärit raportitele, mida levitasid erinevad vastupanuliikumised, sooritati massimõrvu, surmates duširuumides inimesi elektriga. Pärast sõda ei ole keegi enam sellisest versioonist kuulnud. Seltsimees Polevoi siiski leidis A-s gaasikambrid, kuid kahjuks vales kohas: ta leidis need laagri idaosast, kuid tegelikult pidid need hilisema versiooni kohaselt asuma hoopis lääneosas.

Vastupidiselt A-le, mis oli väidetavalt nii töö- kui ka hävituslaager, olevat Treblinka laager olnud loodud just hävitamise otstarbel. Välja arvatud käputäis nn tööjuute, keda vajati laagri käiguhoidmiseks, olevat seal ülejäänud juudid kõik koheselt, isegi ilma registreerimata hukatud. Pärast Ida-Poola vallutamist Punaarmee poolt avaldas Nõukogude komisjon raporti, mille kohaselt hukati Treblinkas 3 miljonit juuti. Holokausti entsüklopeedia annab sellest oluliselt madalama numbri - vaid 870 000. Itaalia uurija Carlo Mattogno ja mina avaldasime hiljuti raamatu Treblinkast. Meie raamat on esimene teaduslik uurimus selle laagri kohta. Vastavalt praeguse aja ametlikult versioonile hukati Treblinkas inimesi diiselmootorite heitgaasidega. Selline jutt on täiesti uskumatu. Diiselmootori heitgaasidega on ääretult keeruline inimesi tappa, sest diiselmootor sisaldab oluliselt vähem surmavaid gaase kui bensiinimootor. Kui sakslastel oleks tulnud pähe mõtte tappa inimesi heitgaasiga, siis vaevalt et nad oleksid kasutanud diiselgaasi. Diiselmootorite jutu leiutasid selgelt tehnikast kaugelseisvad inimesed, kes arvasid ekslikult, et nende mootorite heitgaas on eriti mürgine, sest ta ju haiseb nii vastikult. Treblinka laager avati 23. juulil 1942. Sel päeval algas Varssavi getost ka massiline

juutide deporteerimine vastavatud laagrisse. 15. novembril 1942 avaldas Varssavi geto vastupanuliikumine pika raporti, milles anti teada, et Treblinkas on hävitatud miljon juuti (see teeb niisiis 20 000 juuti päevas). Gaasikambreid raportis ei mainitud. Selle asemel räägiti aurukambritest, mille funktsioneerimist ka põhjalikult kirjeldati. Kokku anti teada suisa 11 erinevat moodust, kuidas pealtnägijate ütluste kohaselt olevat inimesi Treblinaks hävitatud.

Toon need siinkohal kõik välja:

1. Mürgine aur;
2. Mobiilne gaasikamber, mis liikus piki massihaudu, kuhu inimesed otse heideti;
3. Viivitusega mõjuv gaas, mis lubas inimestel enne surma jalutada oma hauani. Seal nad minestasid ja kukkusid otse hauda;
4. Kustutatud lubi
5. Elektrivool;
6. Kuulipildujatuli;
7. Kloor
8. Kuumaveeaur
9. Õhutühjad kambrid
10. Zyklon B
11. Diiselmootori heitgaasid

Aastal 1946 võeti üldiselt omaks viimane versioon. Ja ometi veel 1945. aasta detsembris esitas Poola valitsus Nürnbergi protsessi raames nõuandjate koostöös selle kohta, et sajad tuhanded inimesed tapeti Treblinkas kuuma auruga. Vastavalt tunnistajate ütlustele maeti laibad algselt massihaudadesse, kuid hiljem, kui Saksamaa lüüsaamine muutus ilmselgeks, põletati laibad elusalt maa peal. Seega seisab kogu Treblinka lugude tõesus sellel, kas on olemas väidetavad massihauad. 2000. aasta augustis veetsin ma mitu päeva Treblinkas ja Belzecis koos noore Austraalia inseneri Richard Krege-ga. Belzec oli teine nn hävituslaager, kus väidetavalt tapeti 60 000 juuti. Sõjaaja versiooni kohaselt tapeti nad elektriga, kuid sõjajärgselt asendati see versioon samuti diiselmootori heitgaasidega. Krege töötas mõlema laagri territooriumil erilise radariga, mis on ettenähtud selleks, et leida massihaudu, aga ka mineraale. See instrument näitab kätte kohad, kus maapinna struktuuris on kõikumisi. Ei Treblinkas ega ka Belzecis leidunud kohta, kus oleks võinud asuda tohutud massihauad. Belzecis leidis vaid üks koht, kus võiks asuda mõnesaja inimese surnukehaga matmiskoht. Richard Krege avaldab peatselt oma uurimuse, mis teeb lõpu Treblinka ja Belzeci müütidele. Mis siis ikkagi oli Treblinka, kui see ei olnud

hävituslaager? Vastus on lihtne: see oli transiitlaager. Seda, et paljud juudid sattusid teel Majdaneki ja teistesse laagritesse vahepeatusena Treblinkasse, tunnistavad ka juudi ajaloolased Adam Rutkowski ja Tatjana Berenstein. 1968. aastal avaldati Warssavis asuva Juudi Ajalookomitee bülletäänis kellegi Samuel Zylbersztaini kui pealtnägija tunnistus. Zylbersztain saabus Majdaneki pärast lühikest peatust Treblinkas. Kokku oli kodanik Zylbersztain viibinud 10 laagris ning tema tunnistust sisaldav jutt kandiski pealkirja: Kümne laagri asuka mälestused. See mees on elav näide selle kohta, et sakslased ei hävitanud juute.

Me ei või väga kindlad olla selles, et Treblinka oli transiitlaagriks, kus viidi inimesi ka okupeeritud nõukogude territooriumile, kuid üks tõend meil selle kohta on. 31. juulil 1942, kaheksa päeva enne Treblinka laagri avamist protestis Valgevene Riigikomissar Wilhelm Kube telegrammis selle vastu, et Varssavist deporteeriti 1000 poola juuti Minskisse. Sel ajal toodi kõik Varssavist deporteeritud juudid Treblinkasse. Seega saadeti ka kõnealusel telegrammis toodud juudid Minskisse läbi Treblinka. Ühest sellisest transiiti tõendavast dokumendist piisab, et Treblinka kui puhtal kujul hävituslaagri käsitus variseks kokku nagu kaardimajake. Muidugi on dokumentatsioon nii puudulik, et paljud küsimused jäävad siiski lahtiseks.

Nagu ma varem mainisin, on väljaspool kahtlust tõsiasi, et saksa väed hukkasid Idarindel palju juute. Peamine põhjus selleks oli juutide suur arvukus partisanide hulgas ning asjaolu, et juute peeti kollektiivselt bolševismimeelseteks. Ametlikus ajaloos on Idarindel hukatud juutide arvuks nimetatud pooltteist miljonit. Enamik neist olevat hukatud spetsiaalselt selleks otstarbeks loodud väeüksuste poolt. Senini on revisionistid selle teemaga võrdlemisi vähe tegelenud, kuigi ajaloolane Udo Walendy, kes viibis kaks aastat Saksamaal vangistuses - vaidlustas juba 1980-ndate aastate alguses ametlikult esitatud ohvrite arvu. Praegu tegeletakse Idarindel toimunud hukkamiste põhjaliku uurimisega, kuid arvatavasti läheb veel aastaid enne, kui see avaldamiskõlblikuks saab. Peamine hukkunute arvu vaidlustamise põhjendus on taas kord tõendite puudus. Pärast seda, kui bolševikud mõrvasid Katõnis 4000 Poola ohvitseri, leidsid sakslased ohvrite massihauad ning iga ohver identifitseeriti. Samamoodi identifitseeriti aastal 1943 pea kõik 8000 ukrainlast, kelle bolševikud olid tapnud Winnitza lähedal. Tuleb aga märkida, et bolševikud ei ole kunagi näidanud kellelegi ühtegi massihauda sakslaste ohvritega.

Kõige tähelepanuväärsem oletatav sakslaste toimepandud juutide massiline mõrvamine oli Babi Jari toimu. 29. septembril 1941 olevat seal maha lastud vähemalt 33 000 juuti. Järgnevatel kuudel olevat neile lisandunud veel 10 000 hukatud. Selleks, et oma teo jälgi kaotada, olevat sakslased kaks aastat hiljem kõik laibad üles kaevanud ja põletanud. See projekt lõppes septembris 1943. Ometi tegid liitlased 26. septembril 1943 sellest piirkonnast õhufoto. Viidatud fotol ei näe me ühtegi jälge massipõletamistest ega muust inimtegevusest. Taimestik ja maapind on puutumata. Nii on tõestatud, et Babi Jari jutu näol on tegemist vaid õuduspropagandaga. Kuna ei ole ühtegi teist idarindel toime pandud väidetavat sakslaste massimõrva, mida oleks propagandistlikult kasutatud sellises mahus nagu Babi Jari, võib sellest teha loogilise järelduse, et ka teised väidetavad massimõrvad

olid väljamõeldised või vähemalt kõvasti üle pakutud.

1980. aastal avaldas briti-juudi ajaloolane Walter Laquer populaarse raamatu "Kohutav saladus". Selles tõestas ta, et A. oli kõike muud kui isoleeritud laager ja miski, mis seal iganes juhtunud poleks, ei oleks kauaks saladuseks jäänud. Liitlased, kellel oli märkimisväärne sidevõrgustik, oleksid iga sündmuse tuvastanud mõne nädalaga. Ja ometi ei reageerinud nad kunagi õudusjuttudele Euroopa juutide hävitamisest. Neid jutte aga levitasid juudiorganisatsioonid ja vastupanuliikumised. 1944. aastal hoidusid liitlased pommitamast ainsat raudteed, mis viis Ungarist A-sse. Ja seda ajal, kui toimus ungari juutide massiline deporteerimine A-i koonduslaagrisse. Ükski liitlasriigi juht ei nimetanud enne sõja lõppu kordagi sõna "gaasikamber". Sega ei teinud liitlased midagi, et peatada holokausti ja on sellega võtnud endale moraalse süü. Pärast Laqueuri tulid veel mitmed teisedki autorid välja samasuguse arutlusega.

Mõistetamatutel põhjustel vaikisid sakslaste toimepandavatest massimõrvadest kangekaelselt ka Vatikan ning Rahvusvaheline Punase Risti organisatsioon. Ometi ei oleks ju nemad ometi tohtinud jääda kõrvaltvaatajaks, kui nende silme all oleks aset leidnud sellised sündmused.

Võtame veel kord kokku põhiteesid:

1. See, mis toimus A-s ja teistes koonduslaagrites, ei oleks saanud jääda pikemat aega saladuseks;
2. Seega teadsid liitlased, Vatikan ja Punane Rist täpselt, mis toimus A-s ja teistes laagrites;
3. Liitlased, Vatikan ja Punane Rist vaikisid kuni sõja lõpuni juutide hävitamisest gaasikambrites.

Üks võimalus on süüdistada neid kõiki ja järeldada, et ka neil lasub teatav süü ajaloo suurima genotsiidi toimumise eest. Teise võimaliku järelduse, mis on minu jaoks palju loogilisem, esitas aga Ameerika revisionist Arthur Butz (tsiteerin): "Ma ei näe on keldris elevanti. Kui seal oleks elevant, siis ma kindlasti näeksin teda. Järelikult minu keldris ei ole elevanti". Ehk siis teiste sõnadega - kui liitlased, Vatikan ja Punane Rist vaikisid juutide hukkamisest, siis järelikult ei olnud olemas ei gaasikambreid ega hävitamist. Igatahes Poola (holokausti väidetava epitsentri) juudikogukonna liidrid ei uskunud ka ise kunagi neid õudusjutte, mida nad ise levitasid. Kogemata esitas sellekohase tõendi Raul Hilberg oma põhiteoses "Euroopa juutide hävitamine", milles ta kirjeldab seda, kuidas 1944. a. augustis - seega enam kui kaks aastat pärast väidetavate massihävitamiste algust - asusid juudid Lodzi getos vabatahtlikult, ilma igasuguse vastuhakuta rongidele, mis viisid neid A-i. Kui nad oleksid teadnud gaasikambritest, mis neid seal oodanuks, ei oleks nad loomulikult niimoodi toiminud. Poola juudid võtsid gaasikambrite, aurukambrite ja elektriga hävitamise aparatuuride kohta pidevalt levitatavaid õudusjutte kui tavalist sõjapropagandat. Täna on nii aurukambrite kui elektriseadeldised unustatud, kuid gaasikambreid on ajalooramatutes nimetatud "ajalooliselt tõestatud faktiks". Inimesed

nagu 82 aastane shveitslane Amaudruz, heidetakse vangi selle eest, et nad keelduvad uskumast ammust sõjapropagandat. On muidugi mõistetav, miks nn demokraatlik süsteem peab tarvitusele võtma selliseid repressiivseid meetmeid - see on selleks, et sundida revisioniste vaikima. Kui holokausti vale lõplikult paljastatakse, siis ei kao maa pealt mitte ainult Iisraeli riik, vaid kogu Lääne süsteem kaotab oma usaldatavuse. Pärast seda ei usu enam mitte keegi mitte sõnakestki meie poliitikute ja ajakirjanike suust.